

Sygn. akt II W 173/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – p.o. sekr. Marta Sekta

w obecności **oskarżyciela publicznego** -----

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2018 roku sprawy

J. B.

córki E. i Z. z d. H.

ur. (...) w R.

obwinionej o to, że:

I. Prowadząc działalność gospodarczą w miejscowości (...)-(...) G.

ul. (...), jako płatnik składek od 10.05.2017r. do 10.05.2018r. (04/2017r. – 04/2018r.) nie opłacała zaległych i bieżących składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 8.064,62 zł, plus odsetki liczone do dnia zapłaty włącznie

tj. o czyn z art. 98 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 32 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych

II. Prowadząc działalność gospodarczą w miejscowości (...)-(...) G.

ul. (...), jako płatnik składek od 12.03.2018r. do 10.05.2018r. (02/2018r. – 04/2018r.) nie opłacała zaległych i bieżących składek na Fundusz Pracy w kwocie 195,93 zł, plus odsetki liczone do dnia zapłaty włącznie

tj. o czyn z art. 98 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 32 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 122 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

1. Obwinioną **J. B.** uznaje za winną popełnienia zarzuconych jej czynów, przy czym opisy tych czynów uzupełnia o ustalenia, że obwiniona nie opłacała składek w przewidzianym przepisami terminie, nadto czyn zarzucony mu w pkt. II kwalifikuje z art. 122 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 20.04.2004 r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645

z późn. zm.) i za to na podstawie art. 98 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (DZU 2016 r., poz. 963 z późn. zm.) i na podstawie art.122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645 z późn. zm.) skazuje ją, zaś na podstawie art.122 ust.1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645 z późn. zm.) w zw. z art.9§2 kw przy zastosowaniu art. 39§1 i 2 kw w zw. z art.24§1i 3 kw wymierza obwinionej łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych.

2. Zwalnia obwinioną od ponoszenia opłat i pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

J. B. prowadząc działalność gospodarczą w miejscowości (...)-(...) G. ul. (...), jako płatnik składek od 10.05.2017r. do 10.05.2018r., tj. za okres od kwietnia 2017r. do kwietnia 2018r., nie opłacała w przewidzianym przepisami terminie zaległych i bieżących składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 8.064,62 zł, wraz z odsetkami liczonymi do dnia zapłaty włącznie oraz jako płatnik składek nie opłacała w przewidzianym przepisami terminie od 12.03.2018r. do 10.05.2018r., tj. za okres od lutego 2018r. do kwietnia 2018r., zaległych i bieżących składek na Fundusz Pracy w kwocie 195,93 zł wraz z odsetkami liczonymi do dnia zapłaty włącznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień obwinionej (k. 18-18v), stanu należności k.2 -4.

J. B. przyznała się do winy. W złożonych wyjaśnieniach nie kwestionowała ani okresu, za jaki zalegała z płatnością przedmiotowych składek, ani wysokości powstałego z tego tytułu zadłużenia. Obwiniona przedstawiła powody, z jakich zaprzestała opłaty składek.

Zgodnie z art. 98 ust. 1 pkt. 1a ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (DZU Nr 205, poz. 1585 z 2009 r. z późn. zm.) karze podlega ten, kto jako płatnik składek albo osoba obowiązana do działania w imieniu płatnika nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w przewidzianym przepisami terminie. W myśl postanowień art.122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U Nr 69, poz. 415 z 2008 r., z późn. zm.) karze podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nie opłaca ich w przewidzianym przepisami terminie.

Nie budzi wątpliwości – mając na uwadze dowody w postaci stanu należności k.2 -4 oraz wyjaśnień samej obwinionej, w których przyznała się do winy (k. 18-18v) – że J. B., prowadząc działalność gospodarczą, w miejscowości (...)-(...) G. ul. (...), jako płatnik składek od 10.05.2017r. do 10.05.2018r., tj. za okres od kwietnia 2017r. do kwietnia 2018r., nie opłacała w przewidzianym przepisami terminie zaległych i bieżących składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne i zaległość z tego tytułu wyniosła 8.064,62 zł, wraz z odsetkami liczonymi do dnia zapłaty włącznie oraz jako płatnik składek nie opłacała w przewidzianym przepisami terminie od 12.03.2018r. do 10.05.2018r., tj. za okres od lutego 2018r. do kwietnia 2018r., zaległych i bieżących składek na Fundusz Pracy, zaś zaległość z tego tytułu wyniosła 195,93 zł wraz z odsetkami liczonymi do dnia zapłaty włącznie.

Obwiniona miała świadomość, jakiego rodzaju ciężą na niej- jako płatniku składek- obowiązki. Zaniechała jednak ich dopełnienia, w konsekwencji dopuszczając się popełnienia zarzuconych jej czynów.

Zebrane w sprawie dowody należy ocenić jako spójne, wzajemnie się uzupełniające i – zdaniem Sądu- brak jest powodów, by podważać ich wiarygodność.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd miał na uwadze stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, warunki osobiste, majątkowe sprawcy.

Niewątpliwie obwiniona naruszyła podstawowe obowiązki, które ciążyły na niej, jako na płatniku składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz na ubezpieczenie na Fundusz Pracy. J. B. przez rok nie opłacała należnych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne i przez trzy miesiące nie opłacała składek na Fundusz Pracy, co w konsekwencji doprowadziło łącznie do kilkutyśięcznych strat po stronie pokrzywdzonej instytucji. Obwiniona tym samym swoim zachowaniem godziła w prawidłowość funkcjonowania instytucji ubezpieczeń społecznych, zdrowotnych i Funduszu Pracy.

Uznając obwinioną J. B. za winną popełnienia zarzuconych jej czynów, Sąd opisy tych czynów uzupełnił o ustalenia, że obwiniona nie opłacała składek w przewidzianym przepisami terminie, nadto czyn zarzucony mu w pkt. II zakwalifikował z art. 122 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 20.04.2004 r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 98 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (DZU 2016 r., poz. 963 z późn. zm.) i na podstawie art.122 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645 z późn. zm.) skazał obwinioną, zaś na podstawie art.122 ust.1 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (DZ U z 2016 r., poz. 645 z późn. zm.) w zw. z art.9§2 kw przy zastosowaniu art. 39§1 i 2 kw w zw. z art.24§1i 3 kw wymierzył obwinionej łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych.

Zgodnie z art. 39§1 i 2 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego; nadzwyczajne złagodzenie polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Obwiniona jest osobą niekaraną (karta karna k.8). J. B. przyznała się do winy i złożyła szczere wyjaśnienia, z których wynika, że przyczyną nieopłacania przez nią przedmiotowych składek była trudna sytuacja finansowa, rodzinna i osobista w jakiej nagle się znalazła. Obwiniona nie ucieka od odpowiedzialności, zamierza uregulować ciężące na niej zaległości w najbliższym czasie, a co jest realne, albowiem prowadzona przez nią działalność gospodarcza zaczęła przynosić zyski. Z obserwacji poczynionych przez Sąd na rozprawie wynika również i już samo toczące się przeciwko obwinionej postępowanie wpłynęło na obwinioną wychowawczo.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie zachodzą przesłanki z art. 39§1 i 2 kw, stąd też wymierzył obwinionej grzywnę w wysokości 500 zł, która zdaniem Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów i spełni cele w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 121§1 kpw w zw. z art. 624§1 kpk.